

i medfør af pris- og monopollovgivningen. Monopoltilsynet har derfor i medfør af monopollovens § 14 afgivet indberetning om spørgsmålet til handelsministeren.

Der henvises til de udførlige bemærkninger til bestemmelserne i §§ 9-12.

Med hensyn til lovforslagets finansielle og administrative konsekvenser skønnes det, at lovens administration for handelsministeriets vedkommende vil nødvendiggøre ansættelse af 2-3 sagsbehandlere (AC) heraf en sagsbehandler med ingeniøruddannelse og erfaring fra arbejde inden for elsektoren — især med hensyn til kraftværksplanlægning. Monopoltilsynet, som under den hidtidige ordning har været ansvarlig for prisfastsættelsen på området, har også på grund af, at kommunale elværkers priser og forbrugerpriser ikke har været underkastet kontrol, indtil for nylig i det væsentlige kunnet lade arbejdet varetage af en enkelt akademisk medarbejder; der henvises i øvrigt herom til bemærkningerne til §§ 9-12. Etableringen af elprisudvalget med sekretariat i monopoltilsynets direktorat vil kræve en styrkelse af direktoratet med 3-4 sagsbehandlere (AC). Sekretariatsfunktionen vil på det kontortekniske område — maskinskrivning, duplikering og postforsendelse — formentlig kunne opnå besparelser, idet der her kan trækkes på det personale og den teknik, monopoltilsynets direktorat råder over.

De nævnte personaleudvideiser forudsættes foretaget uden for de eksisterende rammer. De samlede årlige udgifter anslås til 1-1½ mill. kr.

Lovforslagets finansielle konsekvenser for kommunerne kan ikke på forhånd vurderes for så vidt angår virkningerne af den fremtidige kontrol med kommunernes elpriser. Herudover skønnes forslaget ikke at påvirke kommunerne i finansiell henseende.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Bestemmelsen fastslår, at lovens formål er, at elforsyningen koordineres med landets samlede energipolitik. Der henvises herom til de almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen i stk. 2 definerer begrebet „elforsyning“, som bortset fra ikke-stationære elanlæg (f.eks. anlæg i biler, tog, skibe og fly) principielt omfatter alle former for elektricitetsproduktion og levering af denne, hvad enten dette sker for egen regning eller — som det er tilfældet for mange transformerforeningers vedkommende — for andres regning. Elektricitet produceret af varmegærker — som oftest betegnet som kraft- varmegærker — omfattes således også af loven. Derimod er varmegæ-

produktion og levering af varme ikke omfattet af lovforslagets bestemmelser, bortset fra prisbestemmelserne i §§ 9-12, jfr. den særlige bestemmelse i § 9, stk. 3.

Da § 1, stk. 2, således er meget generelt udformet, indeholder bestemmelsen i § 1, stk. 3, en hjemmel for handelsministeren til helt eller delvis at undtage visse former for elforsyning fra loven. Som eksempel på områder, der bør falde uden for loven, kan nævnes nød anlæg på hospitaler og anlæg af ubetydelig størrelse. Med hensyn til elproduktion til forbrug i egen virksomhed bør formentlig kun reglerne i § 13 om brændselslagre finde anvendelse, jfr. EF-direktivforslag nr. 3 som nævnt i bemærkningerne til § 13.

Til § 2.

Under den energipolitisk debat i folketinget den 18. april 1974 var der bred enighed om, at folketinget nøje burde følge udviklingen på energiområdet, og med henblik herpå nedsatte tinget ved folketingsbeslutning den 16. maj 1974 et stående 21-mandsudvalg, energipolitisk udvalg. Under udvalget hører bl.a. sager om produktion og anvendelse af elektricitet, herunder også sager om placering, sikkerhed og miljøbeskyttelse vedrørende kraftværker og andre energianlæg.

Bestemmelsen fastslår handelsministerens pligt til at holde folketingets energipolitisk udvalg underrettet om alle væsentlige forhold vedrørende elforsyningen. Bestemmelserne i § 4 om eneretsbevilling til kernekraftproduktion, i § 6, stk. 2, om overdragelse af eneretsbevilling samt bestemmelsen i § 7, stk. 2, om inddragelse af bevilling eller eneretsbevilling nødvendiggør folketingsudvalgets tilslutning til de pågældende afgørelser.

Til § 3.

Bestemmelsen indeholder sammen med bestemmelserne i §§ 5-8 reglerne for det almindelige bevillingssystem. Bevillingerne, der gives af handelsministeren, kan tidsbegrænses, idet der herved især kan tages hensyn til den økonomiske levetid for de af bevillingshaverne ejede elforsyningsanlæg.

Med det store antal elforsyningsvirksomheder af vidt forskellig størrelse og art, jfr. nærmere herom i de almindelige bemærkninger, ville bevillingssystemet blive unødigt omfattende og vanskeligt at administrere, såfremt det skulle omfatte alle virksomheder, og bestemmelsen i stk. 1 fastslår derfor, at kun produktionsanlæg med kapacitet over 25 megawatt og transmissions- og distributionsanlæg beregnet for spændinger over 100 kV omfattes af bevillingssystemet. Der er herved intet til hinder for, at en bevillingshaver ejer anlæg såvel